ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Американська мирова пропозиція.

Львів, 18. квітня 1928.

Для теперішніх дипльоматів, навіть найбільшої міри, модною стала автореклямя при допомозі пропаганди (вірніше: псевдопропаганди) вічного мира. Бо досі ні один з них не зробив для реалізації цієї справи нічого. За трибуну для такої пропаганди стала всім комісія для роззброєнь при Лізі Націй. Чого на ній не говорили, чого не пропонували, а що з того вийшло? Нічого. Крім безконечної скількости фраз про постепенне і негайне, а то й цілковите роззброєння світа, які заповнюють цілі копиці комісійних протоколів, маємо на практиці чимраз бистріщи та поголовні зброєння всіх держав. Вічний мир та його гарантії істнують тільки в теорії, істнують також у головах дипльоматів, але тільки як засоби автореклямової пропаганди.

Не договорилися досі як великі, так і поменші дипльомати в женевських нарадах до нічого конкретного в справі забезпеки мира. І тому не диво, що і комісія роззброєнь і сама Ліга Націй втратили в очах усіх народів уже й ті рештки довіря, які ще дехто покладав на неї. Ліга Націй стала нині трибуною сильних, до зубів озброєних імперій, що шукають у ній розривки в роді патетичних декларацій про загальне роззброєння та мир.

До якої міри несеріозно ставляться деякі великодержави до того, що робить і що аранжує Ліга Націй, видно найкраще з останньої мирової пропозиції Зєдинених Держав. Вчора подали ми інформації про мирові предложення американського амбасадора в Берліні. Вже з того видно, що Зєдинені Держави хочуть заключити пакт про „вічний мир" тільки з пяти великодержавами, а саме: Францією, Англією, Німеччиною, Італією і Японією, зазначуючи при тім, що інші держави зможуть прилучитися до пакту без перешкоди. Вже сам факт обмежування пакту до пяти названих великодержав є дуже слабою точкою в цілій пропозиції. Фактичне зігнорування всіх інших держав поза пяти названими робить проект несеріозним, дарма, що в пояснюючій до нього ноті є натяк на те, що до пакту зможуть прилучитися всі бажаючі. Насувається питання: що було причиною, що Зєдинені Держави саме так справу вічного мира поставили? На це питання можна комбінувати двояку відповідь. Або Зєдинені Держави, що не входять до Ліги Націй, але беруть участь у комісії для роззброєнь, розчарувалися в успішність праць тієї комісії цілковито і тому виступили з власною ініціятивою, або їм, точніше теперішньому їх урядові на вічному мирові зовсім не залежить, а свої пропозиції висунули вони з чисто демонстраційних мотивів, але з яскравою їх протибільшовицькою тенденцією, як це ми вчора зазначували. Більшовицька пропаганда світової революції з дня на день поширюється. Доказом на те, не тільки японський заговір та італійський атентат, але й події в Китаю, в Індіях і навіть ожидана консолідація комунізму в Зєдинених Державах. Тому нічо дивного, що американські мирові пропозиції заадресовані до названих держав треба розуміти як мобілізацію світових протибільшовицьких сил на всякий випадок.

Самі мирові пропозиції вашингтонського уряду до урядів Франції, Англії, Італії, Німеччини і Японії складаються з трьох точок, а саме: 1) підписуючі трактат сторони заявляють урочисто в імені своїх урядів і держав, що приноровлювання війни в цілі розвязування міжнародніх непорозумінь осуджують і зрікаються їх як засобу державної політики в міжнародніх взаєминах; 2) підписуючі ухвалють, що до регулювання чи полагоджування непорозумінь, якогоб походження вони не були, не можна ніколи доходити інакше як при допомозі мирних засобів; 3) цей трактат має бути ратифікований згідно з приписами конституції кожної з держав, що його підписують, і входить у життя по виміні ратифікаційних грамот. — Ось і все. Нема в ньому ніяких конкретних даних про те, як реагувати на збройні напади посторонніх держав, що не підписали того трактату, нема теж мови про карні санкції для тих, що нарушать трактат. Їх і не може бути, коли проект трактату обмежений конкретно тільки до 6-ти держав. З того ясний висновок, що мир потрібний тільки для названих держав між собою, а звідси ще й такий, що вони мусять заключати ще й окремий договір про спільну оборону перед усіми тими, що їх договір про „вічний мир" не обовязує. Таким чином дійшлоб до поділу світа на дві категорії: „мирного", репрезентованого названими імперіями і „войовничого", репрезентованими всіми іншими державами. З того ясно, що ціллю тих „мирових" пропозицій демонстрація суто дипльоматичного характеру з некритою тенденцією підкреслити необхідність военної коаліції названих і близьких їм, хоч і не названих, держав проти когось, що так скажемо, „чужого". А ним є нині тільки СРСР.

Деякі догадливі публіцисти твердять, що обговорювані пропозиції мають за завдання продемонструвати мирові тенденції теперішнього вашингтонського уряду передовсім у Зєдинених Державах, отже на внутрішному американському фронті у звязку з наближаючимися виборами президента. Вони твердять далі, що лібералі втратили там дотеперішні свої впливи, і що цю мирову пропозицію намагаються вони використати для направи своєї репутації та надшарпаного авторитету в очах виборців. Можливо, що це й так! Але воно для справи мира тим гірше. Воно доказувалоб, що модні тепер гасла „вічного мира" використовують усякі політичні чинники виключно як засоби для досягнення своїх навіть вузькопартійних цілей і для рятування своєї політичної репутації, дискредитуючи таким чином саму ідею мира. Для нас мир, а тимбільше вічний, цілком не ласий „кусок", бо він стабілізував би той фактичний стан на нашому пошарпаному організмові, який тепер переживаємо. Тому кпини й наруга над високими ідеалами „вічного мира" для нас ні трохи не болючі.

ВІДГУКИ і ЗАМІТКИ.

На українські теми.

На нуту „українського більшовизму". — Волинський „Всхуд" і варшавський захід. — Віроісповідна статистика Волині.

Нова українська парляментарна репрезентація в польському соймі викликала значне зацікавлення в польській публичній опінії і в польській пресі. Одно з найцікавіших становищ до нашої парляментарної репрезентації займає лодзький політичний тижневик „Правда". В статті „Українці в соймі" зустрічаємо ось яку оцінку українського представництва: Мовляв, внаслідок участи українців у виборах

„найшлася в соймі сильна група українських послів. Є це одночасно найчисленніша меншостева група в соймі, а що вона є також і найбільше радикальна що в своюму гурті має людей, що перейшли парляментарну школу в галицькому соймі й австрійському парляменті та мали нагоду вишколитися в методах роблення опозиції, як ніяка інша партія, — то висувається на чоло меншостевих груп і без сумніву матиме рішаючий вплив на тактику тих груп на соймовому терені. В той спосіб у деякій мірі матимемо в тому соймі в деяких моментах щось в роді бльоку національних меншостей, чого в попередньому соймі не було, тому, що кожна з меншостевих груп вела свою власну політику. Становище українських послів супроти нашої держави означив один з них зараз на другому засіданні. Той пан заявив, що ніщо не єднає його з польською державою та що домагається незалежної української народньої республики, якої складову частину має становити перш усього „всходня Малопольска"... Та група українських послів, яких ніщо не єднає з польською державою, ввійшла до сойму на те, щоби в ньому вести руйнуючу роботу, якої жертвою впаде радикальна лівиця: соціялісти й „Визволеніє". Українці не допустять до закріплення хочби найбільш слабої провізорії в соймі. Куті як всі бояи українські посли все найдуть спосіб, щоби спровокувати сутичку між лівицею й урядом. Комуністам могло би це не вдатися, але українцям усе вдасться, скоро тільки захочуть. А що захочуть, то певне. На кожній такій сутичці заробить комунізм".

Ось воно як! Польська преса вже робить настрої і спекулює на „українському більшовизмі". Повторюється історія з 1918—1920 рр., коли то весь визвольний рух на всій українській території був „задекретований" в польській пресі і дипльоматії, як рух „комуністичний". Таке означення українського визвольного руху давало полякам дуже великі вигоди, а опісля ще більші користи. Таж поляки автоматично виростали на „оборонців західньої культури" й „оборонного валу перед східним варварством й анархізмом". Наслідки загально відомі. Сьогодни знову починають вони співати на стару нуту. На жаль, частина українців, а головно українські радикали, самі дали полякам аргумент у руку. Творячи окремий клюб в соймі, який посаджено біля комуністів, вони дали притоку полякам мішати радикалів зі сель-робами і комуністами. В даному випадку радикали виступають як pars pro toto і стара пісонька про „український більшовизм" співається дальше на велике вдоволення польської преси і пропаганди.

На тему виборів на Волині широко розписався тижневик „Всхуд", що виходить в Рівному-Здолбунові. Кажемо широко, але по правді дуже вузько, бо половину числа займають білі плями. Урвані статті, навіть урвані речення, не дають змоги читачеві слідкувати за ходом висловлюваних думок. „Всхуд" критикує виборчу поведінку „одинки" та ставить під великий знак запиту її „успіхи". Особливо цікаві є декрети марш. Пілсудського з 1919 р. (в характері начальника держави) про охорону свободи виборів. В порівнанні з дійсністю, якої ми недавно були свідками, ті декрети є справжньою поезією.

З огляду на те, що всі статті „Всход-у" так покреслені цензурою, що важко вибрати із них що-небудь характеристичного, подаємо поміщену там в діяльоговій формі одну розмову:

„— Пане старосто, ви світло виявлялися з виборів.

— Так бачите, але було би ще краще, колиб не галабурдашки, що вже не дозволять собі виступати про нас.

— Але ви багато українців (з „одинки" — Ред.) перепхали до сойму, таж вони будуть робити авантуру.

— Будьте спокійні, той Богуславський — то не українець — ви читали його брошуру про 300-ліття Романових?

— А так, то порядний чоловік.

— А чому викреслили Гермашевського і вставили Волошиновського, що перейшов на посла?

— Бачите, Гермашевський трохи за червоний, а Волошиновський то що іншого, він має свояків у міністерстві. Його вставили, а того викреслили внаслідок депеші з Варшави, те все робилося з Варшави.

— А так, то маєте рацію, тепер не можна жартувати і слухати тутешньої розполітикованої опінії.

— Я чув, що буде диктатура?

— Пане, інакше не може бути!

— То значить, що сойм буде розігнаний.

— Можливо — розпишуть нові вибори, щоби мати абсолютну більшість.

— Старайтеся перейти до слідуючого сойму. Найлекше перейти до сойму, будучи редактором якої газети.

— Так, але газети урядові, пр. „Польськи гльонд-у Волинськ-ого" або „Народнього Вістника", бо ті всі незалежні редактори, то нічого не зроблять.

— Пане, але той „Вістник", то „українська газета".

— Ну так, але бачите видається його ж польські гроші".

Коли ми вже при волинських

Pr. 224/28. Sąd okręgowy karny we Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie: a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10. maja 1927. poz. 398 Dzup. Nr. 45 dokonane dnia 31. marca 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie czasopisma pt. „Diło" Nr. 74. z dnia 1. kwietnia 1928. z powodu że zamieszczone w tem czasopiśmie artykuł pt. „Na parlementarnij areni" zawiera w sobie znamiona zbrodni zaburzenia spokojności publ. z § 6. lit. a) oraz występku z § 300 ustawy karnej i występku z art. 1. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 10. maja 1927 poz. 399 Dzup. Nr. 45 a to tembardziej, że publikacja zawarta w zajętem czasopiśmie nie może być uważaną za sprawozdanie z jawnego posiedzenia Sejmu (art. 31 Konstytucji R. P.) jest natomiast, jak to wynika zresztą z podtytułu wnioskiem sejmowym, który wedle posiadanych tu informacyj nie był odczytywanym w Sejmie lecz tylko złożonym Urzędowi marszałkowskiemu, b) oraz wydać po myśli przepisu z artykułu 77 cytowanego na wstępie rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia. — Lwów, dnia 14. kwietnia 1928 r. Hawel.

справах, то не від річи буде подати віроісповідну статистику Волині.

Остання (на жаль, не подано, з якого часу) віроісповідна статистика Волині подає такі цифри: православних — 1,192.390, католиків східно-славянського обряду — 2.188, римо-католиків — 228.023, евангеликів (авгсбурського віроісповідання) — 25.395, евангеликів (реформованого віроісповідання) — 346, евангеликів-лютеран — 10, адвентистів „Семого дня" — 158, дослідників св. Письма — 77, дарбистів — 500, евангеличних христіян-штундистів — 10.568, евангеликів Божої Церкви — 1.155, місія евангеличних христіян — 186, мойсеевого віроісповідання — 185.526, караїмів — 42. Всього населення на Волині 1,646.564 осіб. В 1921 р. польська статистика виказала: православних — 1,067.553, римо-католиків — 166.537 і мойсеевого віроісповідання — 164.564. Отже православні зросли о 123.837 осіб (11.60 проц.), римо-католики о 61.486 (37 проц.), а мойсеевого віроісповідання о 20.962 (12 проц.). Отже приріст римо-католиків є край до ненормальний. Очевидно, зростають вони двома шляхами: через природний приріст, віроісповідне ренегатство та приріст напливового елементу. Приріст православних і жидів є нижче нормального в порівнанні з римо-католиками. Коли до 1,192.390 додамо 2.188 волинських уніятів (визнавців східно-славянського обряду), 10.568 штундистів та 1.200 (половину) інших сектантів, то матимемо 1,206.346 українців, себ-то 78.30 проц. всього населення Волині.

За океаном.

Як зростає Український Нар. Союз?

Найбільша українська асекураційно-допомогова організація в Злучених Державах Український Народний Союз зростає постійно як під оглядом числа членів, так і під оглядом маєтковим. З кінцем січня 1928 р. було в У. Н. Союзі 32.477 членів. У лютім принято 115 нових дорослих членів і 116 нових дітей, разом 231 членів. Дня 1. березня ц. р. мав У. Н. Союз 32.708 членів, у тому числі 12.544 дітей і 20,164 повнолітніх. Майно У. Н. Союзу виносить кругло 2 міліони долярів.

Виступи Крушельницької і Стешенка.

Сальомея Крушельницька, як ми вже повідомляли, уладжує тепер свое концертове турне по більших осередках у Злучених Державах. При тій нагоді співає вона й на концертах у честь Шевченка, що саме тепер відбуваються заходом українських установ. З амер. „Свободи" довідуємося, що 18. березня ц. р. відбувся Шевченківський Концерт у місті Нюарк, Н. Дж., на якому С. Крушельницька відспівала цілу низку пісень до слів Шевченка. Нашу славну артистку витано овацийно, як і при нагоді інших її виступів.

Від шістьох років перебуває у Злуч. Державах відомий український оперовий співак Іван Стешенко, що постійно працює в шікаґовській опері, а крім того уладжує концертові виступи по більших містах. Кілька концертів уладив він виключно для українських робітників. Українська преса за океаном висказується про виступи Стешенка з великою прихильністю.

Українська пісня в радіо.

Український Демократичний Клюб в Ню Йорку, що міститься при 59 Сент Маркс Плейс, від довшого часу робив заходи, щоб радіо-станція В. Г. Б. С. дала українцям певний протяг часу до диспозиції себто дала українцям спромогу виступати в радіо зі співами, музичними пописами та промовами. Цею справою дуже енерґічно занявся нюйорський адвокат Мих. Радик. Невсипущі заходи увінчалися успіхом. Український Демократичний Клюб одержав покищо пів години часу на попис для українського хору „Бандурист". Дня 22. березня вечером по всіх усюдах Америки слухали в радіо українські пісні. Хор під дириґентурою п. Кирченка відспівав прекрасно десять пісень. Назви пісень в радіо проголошував грос. Куїловський. Відспівання 10-пісень заняло більш години, бо український хор „Бандурист" так заімпонував управі В. Г. Б. С. радіо-станції, що українцям дано не пів години, як це було пляновано, але більше ніж годину. Хор відспівав пісні: 1) Почаївська Божа Мати, 2) Женчичок, 3) Дударик, 4) Ой, пряду, пряду, 5) Горлиця, 6) Качки, 7) Вдовонька, 8) Гандзя, 9) Козенятко і 10) Ще не вмерла Україна. Хор співав прекрасно. Про це свідчать щирі ґратуляції з Філядельфії, Па., Бруклина, Н. Й., і ін., які переслали до В. Г. Б. С. нашому хорові телефоном, телеґрафом і листовно. Коли б усі українці Америки, котрі мають радіо дома, після кожного вдатного попису українських сил у радіо листовно висказували свое вдоволення і побажання, щоб українські сили побільше і частіше виступали зі своїми пописами, то річ зрозуміла, що американські радіові станції робили б це частіше. — По концерті відбувся в клюбі відчит д-ра Клодницького на тему „Участь українців в американськім життю". „Свобода".

Фільма „Шевченко" в Канаді.

В канадійських кінотеатрах висвітлюють тепер фільму „Шевченко", яку спроваджено з Рад. України. На цю виставу ходить масово українські переселенці, що з захопленням і зі сльозами в очах приглядаються життю українського поета.

Українська ґазета в Арґентині.

В Арґентині виходить від нового року культурно-освітній та інформаційний орган української еміґрації п. з. „Українське Слово". Це перша українська ґазета в Арґентині взагалі. Покищо „Українське Слово" відбивається на шапіґрафі, але небавком має вже друкуватися на друкарській машині. Ґазета редаґована цікаво і в суто національному напрямку. Видавцем „Українського Слова" є Українські Т-ва „Просвіта" в Арґентині, відповідальним редактором є Михайло Коритко. Адреса „Українського Слова" така: Calle Lavalleja 726, Buenos Aires, Argentina. — Бажаємо ініціяторам цього гарного почину і всім ідейним працьовникам „Українського Слова" якнайбільших успіхів.

Останні вісти.

(Власні телефонограми з 18. квітня 1928)

ІЗ СЕНАТСЬКИХ КЛЮБІВ.

На сьогоднішнім засіданні представників сенатських клюбів під проводом марш. сенату Шиманського, на котрім мало рішитися розділ місць до сенатських комісій, канцелярія сенату дала власний проєкт, після котрого ґрупи німецька і жидівська не дістали місця у всіх комісіях. Так напр. німецька ґрупа не дістала місця в комісіях освітній і закордонних справ, жидівська в освітній. На внесок сен. Гасбаха (німець) засідання перервано і відложено на середу 25. н. м. год. 16. Як з добре поінформованих кол довідуємося, сен. Гасбах подав іншим клюбам меншостей, щоби для сенату злучилися меншостеві клюби в тій цілі, щоби по клюбі і на бути найсильнішим клюбом у сенаті й обсадити всі комісії відповідно до сили.

Дашинський у Бельведері.

(ік) Сьогодні був марш. сойму Дашинський у Бельведері у марш. Пілсудського, де відбулася довга конференція в присутности віцепрем. Бартеля на тему найближчих праць сойму. Розмова тревала годину.

БЮДЖЕТОВА КОМІСІЯ.

(ік) Бюджетова комісія, яка нині мала почати наради, розпічне їх щойно завтра. На першім місці стоїть бюджет сойму і сенату, а потім мін-ства прилюдних робіт. Реферат марш. Пілсудського до військов. бюджету, який мав відбутися завтра, не відбудеться з причин недиспозиції марш. Пілсудського. Він мабуть на однім із дальших засідань буде промовляти.

ПРИЇЗД МІН. ЗАЛЕСЬКОГО.

(ік) Речинець повороту мін. Залеського пересунено на один день, бо він із Риму виїхав до Неаполю. Тому приїде не в пятницю, але в суботу.

З концертової салі.

Виступ пяніста Я. Ґімпеля

В минулому місяці виступив у Львові вперше із самостійним концертом відомий вже за границею пяніст Ян Ґімпель, брат молоденького скрипача Бронислава, який зєднав собі вже сильного розголосу в широкому світі. Не маючи змоги бути від самого початку на концерті, чув я з першої точки програми (Бах-Бусоні: Токата і фуга) тільки знамінуючо відіграний кінець фуги, що заставляло би на те, що й цілість випала не менше корисно. Все таки мої замітки можуть опиратися тільки на дальших точках програми, а то: Шумана „Сонаті фіс-моль", Моцарта-Ліста фантазії „Дон Хуан" та мініятурах Дебюсія й Шимановського.

Предовга, та проте прекрасна і під кождим оглядом прецікава соната Шумана фіс-моль оп. 11 належить як під технічним так і під змістовим оглядом до доволі трудних творів фортепянової літератури. По богацтві та глибині думок треба ту сонату поставити поруч таких чудових творів з першого періоду творчости композитора, як пони. „Крейслеріяна". В інтерпретації того твору пяністом треба підчеркнути те, що він спроваджуючи відповідні нюанси в пятому Шуманівському, нераз на довшу мету однородну ритміку, зумів викликати враження одноманітности. Крім цього інтимність Шуманівської Музи, яка в тому напрямі вимагає від виконавця рішучо більше безпосередности у переживанні, ніж прим. у Шопена, була пяністом доволі щиро відчута. Тій обставині і треба приписати глибоке враження, яке викликав тим твором, врештою мало приступним для широкої публики. Замітки можна б місцями може надто сильні ...

Є. ФЕДОРЦІВ.

Німі роковини гомінкого епізоду.

(Берестейський Мир. — З нагоди 10-их роковин 9. II. 1918 — 9. II. 1928 р. Спомини та матеріяли. Зладив і попередив вступом І. Кедрин. — Львів—Київ. Кооперативна Накладня „Червона Калина" 1928. — Стор. 320).

Перед нами нове, досить обємисте і коштовне видання рухливої „Червоної Калини". Ця видавнича кооператива, особливо чутка на наше недавне минуле, відгукнулася і на один з найбільших, бо маніфестаційно-державних актів найновішої історії українського народу.

Тихо, без гомону, майже німо проминули 10-літні роковини Берестейського Мира, того справді епохального акту, що вперше від соток літ поставив нас у „народів вольних колі", що від непамятних часів знав нас, як державну націю, на широкий шлях міжнародніх зносин, що перед цілим світом засвідчив зірвання рабських оков з великого народу. Тихо й без гомону проминув день 9. лютого 1928, який закінчував першу декаду літ від памятного дня, в якому підписувано мир у Бересті між Українською Народньою Республикою і почвірним союзом: Німеччиною, Австро-Угорщиною, Туреччиною й Болгарією. Ледві дрібні газетні замітки відзначили цей день у світовій пресі, хоч Берестейський Мир перший офіційно поклав кінець світовій війні на східному фронті, перший започаткував принципами світової війни ... „без анексій і контрибуцій", перший, нині з розмислом забутий, споневіряний і зненавиджений пізнішими переможцями, розпочав серію мирових договорів. І саме те, що він був першим мировим договором, накопичило на ньому грубу верству ненависти та опісля спричинило його знехтування й уневажнення б. членами антанти зі сходу і заходу та їх тихими спільниками.

Зі зрозумілих причин не відсвятковано роковин того гомінкого акту і в нас. Та й як його святкувати, коли ми находимося в такому положенні, що могилу Берестейського Мира привалили не лише грубі звали каміння з рук чужих, але й дрібні камінчики з рук своїх. Читайте оцінку Берестейського Мира у quasi-марксівському, по суті розхрістаному „Відродженні Нації" В. Винниченка або здержливо-вибачливі спомини „сменовеховця" О. Севрюка, творця того мира, а переконаєтеся, як у нас шанується й оцінюється великі історичні моменти й акти.

Єдиним наявним свідоцтвом шановливости і — так сказатиб — любовного відношення до цього зворотного акту в історії українського народу є солідне видання „Червоної Калини" під написом „Берестейський Мир". Ця книжка є відрадною появою для звеличання німих роковин гомінкого акту, що — на жаль — був тільки епізодом нашого політичного життя. Складається вона зі вступної статті редактора цього збірника І. Кедрина під загальним написом „Берестейський Мир", статті солідної вдумчивої, написаної з хистом. Особливо перша, — назвім її — історіософічна! — частина цеї статті є гідна уваги й признання для її автора. Опісля йде коротка, принагідна замітка М. Голубця про Бересть під написом: „Берестє Литовське", яка попереджує серію споминів урядових і неофіційних учасників мирової конференції в Бересті.

Серію споминів розпочинає д-р Микола Залізняк майже 100-сторінковою статтею: „Моя участь у мирових переговорах в Берестю Литовському", статтею незвичайно цікавою і вичерпуючою. Може бути, що д-р Залізняк занадто багато уваги присвячує своїй особі, та такою є вже основна прикмета більшости споминів, в яких чинник індивідуально-субєктивний переважає елементи змістово-обєктивні. Цей „еґотизм" д-ра Залізняка для нас стане тим більше зрозумілий, коли уявимо собі дуже багату й ріжнородну діяльність автора підчас світової війни та закиди й леґенди, що імлою таємничости сповивали його особу. Зовсім зрозуміло, що д-р Залізняк використав нагоду, щоб частинно оборонити себе перед тими закидами, виявляючи засоби й методи своєї праці, їх значіння і наслідки та свою ролю в переломових моментах життя українського народу.

Коли д-р Залізняк по більшій части водить нас позакуліcовими стежками Берестя та показує зразки вдатного дипломатичного маневрування, то in medias res самих переговорів уводить нас Ол. Севрюк, голова української мирової делегації у своїх уривках зі споминів, уривках, що торкаються берестейського мира. Прочитавши Залізнякову незвичайно цікаву працю, поминаючи зручно вплетені самооборонні виступи, не стрічається в Севрюковій статті багато несподіванок. А все таки читається її з напруженим зацікавленням. Можливо, що гостроту нашої цікавости дещо темперує якийсь ніби утаєний, ніби наявний вибачливий тон у відношенні до своїх петербурських партнерів у Бересті під проводом Троцького. Особливо рішуче позначується ця вибачливість у поборюванні свого товариша М. Любинського за відому промову проти большевиків.

Той самий тон, хоч заправлений специфічним іронічним сосом, пробивається і в quasi-аналізі та quasi-оцінці В. Винниченка. Знаменитий письменник і в політиці повертається, як у романі. В зустрічі з дійсністю він вічно невдоволений. Позбавлений нарраторського засобу, яким він так знаменито вміє користуватися в романі, він постійно підводить чорні кольори під українську політику, якої він сам magna pars fui. Словом — він постійно вирискує, коли покористуватися його таки терміном, слова невдоволення, докорів, закидів і попрікань на адресу всіх і всього. Невдоволений Винниченко тим, що український уряд (до речі — під проводом таки Винниченка як голови Ген. Секретаріяту) „вибачався" перед союзниками (Антантою) за навязання мирових переговорів з почвірним союзом; невдоволений, що Україна перша не виступила з мировою пропозицією („не брались гаряче за спинення цього катування міліонів людей"); невдоволений, що „на мировій конференції в Берестю відносини української делегації до делегації почвірного союзу були кращі, ніж до большевицької делегації"; невдоволений і тим, що ... „державна ... (почвірного союзу) ...

тов і прим. в „Інтермеццо" жемо за живе темпо.

В дальшій части програми: чотирьох мазурках Шимановського, як і в трьох опресіоністичних прелюдах та двох етюдах (незвичайно оригінальний другий етюд на тлі „дятинальщики") виявив себе пяніст справді покликаним інтерпретатором модерної музики. У всі згадані мініятури вложив він значне багацтво кольористичної скалі як в ударі, так і в педалізації.

Програму закінчила Фантазія Моцарта-Ліста „Дон Хуан". Незвичайно високо розвинені природні й всесторонні, чисто технічні вальори пяніста мали світлий успіх у виконанні того наїженого несамовитими труднощами твору, при чому артист дав у відповідних уступах виолів правдиво Моцартівської ніжности та граціозности.

Пяніст мусів доплатити ще кілька наддатків, з яких особливо шерцовий етюд Шопена відограв з рідко подибуваною в тому темпі орешністю. Загалом беручи, в особі Я. Гімпеля пізнали ми знаменитого пяніста, що хоч подекуди боресься за індивідуальний вираз інтерпретації, одначе ніколи не виходить бліде, маючи сильну опору в богацтві не тільки чисто технічних, але й духових першорядних прикмет.

Василь Барвінський.

ГОСПОДАРСЬКІ АРТИКУЛИ

ПЕНЗЛІ, ЩІТКИ до замітання фротеровання, шуровання і т. п. — поручає по найдешевших цінах
ПЕТРО МІКОЛЯШ і С-ка, Львів, ПАСАЖ МІКОЛЯША

З театру.

Міський Великий Театр: „Статисти життя", комедія в 3 діях А. Бірабо.

Найбільший успіх серед мущин мають жінки, які вже мають їх довкола себе найбільше. Одною із підстав успіху, щоби „зловити мущину" є зловити якогонебудь наповал і ждати на кращого. Небезпечно приймати службу у молодої жінки і уявляти собі, що серце не повинно мати з нею нічого спільного. Прикро є закохатись у багатій, не маючи ні сотика, ще прикріше брати від неї гроші, а найприкріше не догадуватись, що жінка нас кохає тоді, коли і ми за нею пропадаємо.

Із таких кількох правд переплаваних ще страшнішими ситуаціями складена комедія парижанина Бірабо, що має на меті в першій мірі інтригувати глядачів, так само як геройка пєси інтригує всіх, яким хоче подобатись. До таких комедій не личить прикладати іншої міри, ніж автор прикладає до життєвих комедій. Його пєса називається в оригіналі „Сніданок у сонці", немов би цей заголовок хотів виправдати перед глядачами факт, чому дійсні особи так часто їдять і тому герої пєси мусять напричінці вибратись у життя з вірою в сонце, взявши із собою харчі на дорогу. Перекладний заголовок „Статисти життя" ні трохи не гірший, навіть глибший, але може має ту хибу, що всі совісні рецензії із таких пєс: вони виявлять авдиторії заздалегідь зміст пєси, якої єдиним чаром є цікавість: чим усе ця плутанина скінчиться.,

Всі модерні сцени, що гіршать невинних, подобались неменше, ніж стара традиційна мораль, якою пєса мов кожна американська фільма кінчиться: банкрутує все, крім кохання. Актори почували себе на сцені мов метелики З. Лозінська заводила не тільки своїх партнерів, але й глядачів. Її партнери та партнерки помагали їй гумором і темпераментом.

М. Руд.

З спортового життя.

Україна — Ревера.

В неділю 22-го п. м. в год. 4-ій попол. відбудуться на площі „Сокола-Батька" перші змагання нашої чолової дружини за мистецтво львівської А-кляси. Противником буде станиславівська „Ревера", клюб який має за собою світлу минувшину і прекрасні вислідн зі змагань з першорядними краєвими клюбами, про що свідчить хочби минулорічна побіда над львівською І. „Погонею" у відношенні 4:1. Минулої неділі грала вже „Ревера" за мистецтво з львівським А-класовим клюбом „Екран" і вийшла побідником 2:0. Тяжко буде нашій молодій одинацятці упоратися з таким поважним противником, що розпоряджає грачами сильної будови і досконалої техніки, одначе маємо право надіятися, що наші змагуни, які носять на грудях жовто-блакитний щит, подвоять свою енергію і запал і не принесуть розчаровання своїм численним симпатикам, які являться на ці змагання.

Попередять змагання Україна II. — Лехія II. в год. 2.30.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·89·00—8·89·50, канадійський долар 8·84·50—8·85·00, чеська корона 0·26·33—0·26·66, австрійський шілінг 1·25·50—1·26·00, румунська лея 0·05·20—0·05·66, французький франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·75—1·72·25, фунт штерлінгів 43·60·00—43·90·00, радянський червінець 32·60—33·00.

Золото: 20 корон 36·63·00—36·85·00, 20 франків 34·55·00—34·85·00, 20 німецьких марок 42·80·00—43·10·00, 10 російських рублів 46·20·00—47·25·00.

Срібло: Австрійська корона 0·69·00—0·70·00, 5 австрійських корон 3·55·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·78·00—1·80·00, російський рубель 2·95·00—3·06·00, копійки за рубель 1·48·00—1·53·00.

Збіжжя.

Пшениця дворська 52·25—53·25, пшениця селянська 50·50—51·50, жито галицьке 40·25—41·25, ячмінь галицький броварняний 41·50—42·50, ячмінь на мливо 38·00—39·00, ячмінь пастівний 33·00—34·00, овес галицький 36·25—37·25, кукурудза румунська 39·00—39·50, бараболя промислова 0·00—0·00, фасоля біла 50·00—60·00, фасоля колірова 43·00—46·50, фасоля краса 55·00—60·60, горох пів-Вікторія 55·00—60·00, горох пільний 40·00—50·00, бобик 34·50—35·00, мішанка пастівна в зерні 00·00, вика 28·25—32·75, сіно солодке краєве прасоване 7·50—8·50, солома прасована 4·25—4·75, гречка 47·00—48·00, льон 68·00—71·00, лубінь синій 23·75—24·75, ріпак озимий 68·00—70·00, мука пшенична 40 прц. 87·00—88·00, мука пшенична 50 прц. 78·00—79·00, мука житна 65 прц. 61·00—62·00, грисік кукурудзяний 57·50—58·50, мука кукурудзяна 43·00—44·00, отруби житні 28·35—28·75, отруби пшеничні 28·75—29·25, крупи гречані 82·25—84·25, пшоно 78·50—85·50, крупи ячмінні 60·25—61·25, пенцак 58·50—59·50, просо краєве 42·00—44·00, макухи льняні 47·00—48·00, конюшина краєва 220·00—250·00, мак синій 90·00—110·00, мак сивий 75·00—90·00. Мішки ютові виробу Страдом Варта 1·70—1·80, мішки уживані добрі 1·50—1·60.

Театри.

„Кооператива Український Театр" під дир. Й. Стадника (вул. Шашкевича): Перерва.

Міський великий театр:

19-го г. 8. веч. Муринська ревія.
20-го г. 7·30 веч. „Статисти життя", Бірабо.
21-го г. 3 попол. „Гамлет" для молоді (знижка).
21-го 7·30 веч. „Жидівка"; виступ Дигаса.

Міський „Театр Новини":

19-го г. 8. веч. „Леді Шік".
20-го г. 8. веч. „Леді Шік".
21-го г. 8. веч. „Леді Шік".

КІНА.

„Апольо": „Каруселя зиушань".
„Лев": „Дама у спальнім вагоні".
„Палас": „Кохання Йоанни Ней".
„Фатаморгана": „Любощі".

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

НОВИНКИ

— **Пригадка.** Управа Народньої Лічниці у Львові пригадує, що в пятницю, себто 20-го квітня, о год. 7.30 вечером відбудуться Загальні Збори Нар. Лічниці в хаті Тов. „Зоря" при вул. Вірменській ч. 25, партер. Прохаємо всіх членів точно в означеній годині явитися і привести зі собою нових членів. — Управа.

— **Надзвичайний симфонічний концерт** Польського Музичного Т-ва відбудеться в пятницю 20. п. м. в год. 8.15 вечером у власній салі (вул. Хорушина, кіно „Апольо"). Солістка вечора Любка Колесса виконає концерт Ліста в супроводі орхестри. Крім цього програма обіймає дві новинки: Шрекера: Гебуртстаг дер Інфантін, суїта на велику орхестру і Кофлера: Капрічіо пасторале на камеральну орхестру. Дірігент д-р Адам Солтис. Білети від 8—2 зол. у магазині нот Сайфарта вул. Академічна ч. 6.

— **Зимовий Великдень.** Природа зробила цього року збитка нашим Великодним Святам. Великдень подобав більше на Різдво. Люди, що розпрощались із кожухами та рукавицями, мусіли вернутись до них поневолі. Жіноцтво, приготовивши весняні костюми, мусіло з іще більшим жалем повісити їх у шафу. Неодин, що повірив у весну, а виїхав на свята на провінцію в легкім одязі, мусів позичати на осцих тепле вбрання, щоби вернутись серед сніговиці до хати. Невідомо який уже раз люди казатимуть про останні судороги зими, напередодні весни!

— **Труси.** Дістаємо такого листа: Прошу помістити у Вашім часописи, що постерунок поліції з Камінки Струм. на наглe доручення львівської поліції перевів у моїй хаті трус підчас моєї неприсутности, від 7.30 вранці до 10. год. вночі. Шукали за листами Петра Сайкевича, студ. мед. у Празі до моїх дітей. Забрали 6 листів і листівку та телеграми; питали за знимками Сайкевича. Дернів. о. М. Сивенький, парох.

— **Львівські пекарі** погрожують страйком і вже перестали випікати житній хліб невдоволені тим, що магістрат підписав умову тільки з одною пекарнею щодо постачання хліба і що не має досить великих запасів муки для пропорціонального поділу між усі пекарні.

— **Тайни нашої почти.** Один із наших співробітників вислав із Золочева 16-го ц. м. вранці листа „експрес" до нашої редакції. Тому, що редакція була в понеділок пополудни зачинена, лист вернувся на почту із дописком „biόro zamknięty(!)"

Подяка.

Високоповажаному Панові Д-рові Барвінському Олександрові Львів, вул. Хшановської ч. 10. складаю отсею дорогою сердечну подяку за безінтересовне лічення, дбайливу лікарську опіку і за виявлення богато сердечности через цілий час недуги мойому синові бл. п. Станиславові.

У Львові, 18. квітня 1928.

Марія Поплавська.

по суті були нам ближчі, ніж большевики" і т. і., словом генеральне „принціпове" невдоволення.

Після українських авторів ідуть спомини німецько-австрійських учасників мирової конференції в Бересті, а саме: гр. О. Черніна („Берестє Литовське"), ген. М. Гофмана („Берестейський Мир") і ген. Е. Людендорфа („Мирові переговори у Берестю Литовському"). На кінці додано звіт журналіста для начальника відділу воєнних операцій німецького східного фронту про стан на Україні в березні 1918 р., текст мирового договору в Бересті та тайний договір про Галичину й Буковину.

Коли спомини й освітлення берестейських подій в українських авторів заносять деякою, зручно скриваною котурновістю, то від німецьких авторів бє безпосередність і щирість. Чи то буде чепурний, важкою журбою за непевну долю двоєдиної монархії пригнічений Чернін, чи позабронюючо-брутальний Гофман чи вкінці самопевний Людендорф — всі вони просто і безпосередньо змальовують події.

В споминах, зібраних у виданні книжці, встають перед нами події зперед десяти літ, їх напружуюче чергування, дієві особи томіського епізоду, а все зацікавлення скупчується біля України й її делегації.

Про склад і кваліфікації української делегації, як тоді, так і значно пізніше звикли у нас дивитися, як на „студентів", новиків і дітей, що не вміли повернутися, а ні щонебудь путнього зробити. Мовляв, з одного боку досвідні патентов. дипльомати, а з другого „студенти". Не дивно д-р Залізняк, який не палає любовю і пошаною до всіх членів української делегації, стверджує, що це були властиві державні діячі на властивому місці, що вони гідно сповнили взяте на себе важке завдання, але стверджують це і чужинці. Так нпр. гр. Чернін, якого спомини є щоденником з 1918 р., отже зберігають всю свіжість і безпосередність вражінь, пише:

„Українці різко ріжняться від російських делегатів. Вони багато менше революційні і непомірно більше цікавляться власним краєм, як загальним соціялізмом. У дійсности: вони не цікавляться Росією, а виключно Україною і всі їх змагання спрямовані на те, щоби стати якомога хутше самостійними. Вони ще не зовсім ясно здають собі справу, чи це має бути повна міжнародня самостійність, чи самостійність у рамцях російської федеративної держави. Видно, що дуже інтелігентні українські делегати мають намір ужити нас як відбивної площини, щоби тим лекше скочити на большевиків".

Так писав гр. Чернін 6. січня 1918, а два тижні пізніше (20. січня) ось як характеризує ситуацію:

„Переговори з українцями — які без огляду на свою молодість виявили досить зрілости і які стараються використати сприятливу для них ситуацію — тягнуться дуже поволі. Спершу вони домагались Сх. Галичину для нової „України". Про це не могло бути й балачки. Тоді вони поскромнішали, але від часу, як у нас почались заворушення, вони знають, який наш стан і що ми мусимо підписати мир, щоби дістати збіжжа. Тепер вони домагаються окремих прав для Сх. Галичини. Цю справу мусить рішати Відень й австрійське міністерство мусить сказати рішаюче слово". А далі:

„...після кожної демонстрації в Відні мир стає дорожчим — тому, що пп. Севрюк і Левитський відчитують степень нашого голоду по цих заворушеннях, мов на термометрі".

А ще далі під тією самою датою:

„Українці вже не перебалакують з нами, а диктують!"

Так пише гр. Чернін, який з великим упередженням ставився до молодих українських делегатів.

„Молоді представники Київської Центральної Ради — зазначує ген. Гофман — були гр. Чернінові несимпатичні й неприємно було йому переговорювати з панами Любинським і Севрюком, які ледві виросли зі студентських літ".

А він сам (ген. Гофман) „подивляв молодих українців".

Українські делегати були річеві. Переговори з ними спиралися на практичних основах, бо вони — як каже ген. Людендорф —

„не губилися у сфері фантастичних плянів на будуче, яких здійснення — колиб воно взагалі було можливе — вимагало би віків".

Молоді українські делегати, які принагідно, з конечности стали дипльоматами, делегати молодої, непризнаної і незорганізованої держави, вміли оцінити положення і використати його яксілд. Вони знали важкий стан Австро-Угорщини і мов „на термометрі" відчитували ступінь незавидного положення старої й великої монархії, а одночасно зручно скривали дійсний стан річей на Україні, який був просто розпучливий. Навіть „прислужливість" Троцького, який постійно інформував представників центральних держав про поступи червоної гвардії, який навіть привіз спеціяльних делегатів нового „українського" уряду з Харкова, не вивела українських делегатів зі стану самопевности і холоднокровности.

Книжку прикрашено багатьома ілюстраціями, звязаними з берестейським миром й його дієвими особами. Книжка, яка початково була плянована як 6-аркушева брошура, розрослася до 20-аркушевого компіляційно-збірного твору, який в наших умовинах належить до книжок розкішних.

Редактор „Берестейського Мира" використав лише спомини українських і німецько-австрійських співучасників Берестя. Є це справді лише спомини та матеріяли, але спомини і матеріяли цінні, подані в легкій, белетристичній формі. На аналізу й подрібне освітлення цього томіського епізоду прийде ще відповідна хвиля.

Для повноти картини варто булоб ще пошукати споминів про Берестя і берестейський акт у радянсько-комуністичних виданнях. Нпр. відомо, що про берестейський мир писав В. Затонський. А ще ціннішим у цій збірці був би короткий огляд преси про Берестя, в першу чергу заінтересованих народів (українців і поляків), опісля безпосередньо заінтересованих держав, і опісля обох воєнних блоків та взагалі світової преси. Правда, це праця важка і коштовна, але її треба буде зробити скорше чи пізніше.

Десятиліття великого й томіського епізоду відсвяткуємо найкраще, хоч і тихо та німо, коли на основі виданої книжки перейдемо всі етапи Берестя і подій після нього та освідомимо собі молоді покоління про цей акт-метеор, що засяяв був на сонці опромінений небозвід великих державних почин.

Там він пролежав увесь день 17-го, коли редакція вже працювала і звинася аж на третій день 18-го уранці рекордово черепашою ходою.

— **Епідемія.** Із раваського повіту перевезли до Львова, до окремого шпиталю для заразливих недуг, кількох недужих на запалення мізкових опон. Про випадки такої недуги треба повідомляти Міський Уряд Здоровля, пл. Домбровського 3.

— **Катастрофи й нещастя.** Крізь полудневу та середню Америку переходить тремтіння землетрусу. Сильніші товчки над озером Тітікака, у Бразилії, стейт Ріо Гранде і в Мексику. — У Букарешті відчули коротке слабе тремтіння землі. — Вулькан Кракату знову вибухає. — В Індії ширить ся епідемія холери. — У Вестплейнс (стейт Міссурі) в одній салі танців вибух динаміту вбив 23 осіб, поранив 20 і знищив дім.

— **Рекорди.** В Англії пішов на пенсію парох церкви в Пулхелі після 64-літньої своєї душпастирської праці. За все своє життя він виголосив 15.000 проповідей і тим робом установив своєрідний рекорд. — Німецький плавець із Гамбурга Кемеріх установив новий рекорд у видержливости плавання: він провів 38 і пів години у воді. Він не тратить ще надії довести цей рекорд до 50 годин. — З нагоди 10-ліття істрування австрійської республики в —ни уряд дасть доступ дослідникам і публіцистам до всіх державних архівів. Державних австр. актів буде приблизно... 100 кільометрів! — 11-ий гусарський регімент у Льондоні, що іструє від 1715 р., прощався святочно із своїми кіньми; відтепер коней заступлять панцирні авта. Назва „кавалерія" (кіннота) стане небавком анахронізмом і треба буде її заступити якоюсь іншою назвою в роді „автолерії". — У Рижі вбила служниця свою господиню паню Грант, яка залишила в матраці 1 міл. дол. Її єдина спадкоємниця, сестріниця, живе в Женеві.

— **З жіночих рекордів.** Англ. міністр закордонних справ Чемберлен прийняв делегатку від китайського націоналістичного уряду з Нанкіну. Пані Суме Ченг приїхала переконати Англію, що її уряд є справжній і що його треба визнати. Суме Ченг, молода 20-кількалітня жінка, що має докторат париського університету, добру знайомість европейської психольоґії, при цьому носить коротку сукню і завзято курить.

— **Убивство з милосердя.** Берлінський суд розбиратиме нелегку справу молодого лікаря, який признався, що три роки тому дав на прохання своєї матері отруту, щоби вкоротити її муки. Лікарі не хотіли її більш лікувати, ствердивши, що її стан є безнадійний.

— **Довкола світа на наколесниці.** У Бомбаю населення зустрічало тріюмфально трьох індусів, що вибрались у 1923 р. на наколесниці довкола світа. Вони переїхали Персію, Палестину, Єгипет, Італію, Францію, Англію, Америку, Японію, Китай. Їх було 6, але трьох не доїхало до мети. Арештовані як шпигуни в Італії вони просиділи у вязниці і аж англ. посол вигнутував їх.

— **Родинний дім Маркса** в Трієрі закупила нім. соціял-демократична партія як дорогоцінний памятник.

— **Гарний бізнес.** Монте Карльо видало справоздання своєї шулерської діяльности за минулий рік. Воно повідомляє своїх акційників, що за кожну 500-франкову акцію платить 725 фр. Касовий оборот „Казина" за минулий рік зменшився на 9 міл.; але всетаки дійшов до 162 міл. франків. Чистий дохід дав 91 міл. фр.

— **Тайни Ку-Клюкс-Клана.** У Пітсбурґу ведеться сензаційна розправа проводирів місцевої організації Ку-Клюкс-Клана. На с. ді ствердили цілу низку злочинів цієї таємної організації. Один із свідків зізнав, як у його присутности, на присуд Великого Дракона, спалили 7 ворогів Ку-Клюкс-Клана. „Нічні брати" підпалювали церкви, вбивали невинних людей і кидали бомби на доми, де живуть особи, що не підчиняються їхній організації. Один із свідків, що колись належав до кервавої організації, ствердив, що в Тексасі обливали людей нафтою і спалювали.

— **Світова всячина.** „Бремен" виїде в дальшу мандрівку з Канади, коли направить попсований апарат. — На Поліссі появилась епідемія, якої причин лікарі не встигли прослідити. — Китайські націоналісти йдуть офензивою проти півн. армії. — По всій Індії вибухають страйки. — Президент Альбанії, Ахмед Зогу, вислав сватів до одної єгипетської княжни. — Троцькому мають дозволити приїхати на якийсь час у Москву, щоби він міг зробити коректу свіжо виданих своїх книжок. — Папа розвязав організацію „Друзі Ізраїля", до якої належало багато представників католицького духовенства. — Мадярські товариства обезпечень завели таку зміну в статутах, що не виплачуватимуть поліс за самовбивців. — Радянський уряд перевантажив своє золото, яке плило до Спол. Держав на нім. корабель і завернув його, щоби не попало в руки Франції, яка хотіла ним компенсувати свої вірительности. — Є неперевірені звістки, що Горкий мав би стати радянським комісарем освіти. — По останій статистиці Франція має найбільше золота з усіх держав у Европі.

— **З Т-ва „Львівський Боян"** повідомляють: Посвяточні проби до концерту в памяти Н. Вахнянина, який відбудеться дня 2. травня, розпічнуться в цю пятницю, 20. квітня, точно в год. 7.30 вечером.

✝

Василь Демянчук, гр.-кат. парох Вільхівця, кудринецького деканату, станиславівської епархії, наділений крилошанськими відзнаками, помер у неділю дня 1. квітня ц. р. по довгій і тяжкій недузі, проживши 57 літ. Похорон відбувся в середу дня 4. квітня ц. р. при великім здвизі народу так з Вільхівця, як і з сусідних сіл і при участи численно зібраного духовенства під проводом декана, о. Капустинського з Мельниці. В. в. П.!

ОПОВІСТКИ.

Порадня матерей вул. Ходоровського ч. 15, повідомляє, що лікарські ординації відбуваються кождого дня рано від год. 9-тої; пополудни від години 3-тої. Насвітлювання кремінною лямпою в ціні по зол. 2 відбуваються кождого дня. — Управа. 7—?

Заклик до бувших службовиків і заводових військових австрійської держави як рівнож бувших службовиків російської держави Товариство „Взаїмна Допомога" альокавтованих службовиків пригадує отсим інтересованим вище згаданих держав, щоби зголошувались в своїй справі до Товариства в найкоротшім часі на адресу голови товариства Дмитра Колісника вул. Городецька ч. 95 у Львові. 1—1

Подяка. Управа парохії при церкві Успення Пр. Д. Марії у Львові, складає отсим прилюдну подяку злученим хорам Святоюрської і Успенської церкви за артистичне, безінтересовне відспівання Страстних Псальмів у Велику Пятницю під батутою Вп. д-ра Вол. Неділки.

25-літній зїзд товаришів, що ходили до 8. кл. в р. 1903 в українській гімназ. в Перемишлі відбудеться 3. липня 1928. Зголошення і бажання слати на адресу: Т. Гоза, Перемишль, вул. Баштова 34. 1-3

Філія „Союзу Українок" в Золочеві повідомляє про Загальні Збори дня 23-го квітня в 2·30 попол. в салі Шашкевича. Крім денного порядку реферат делегатки із Львова. — Виділ. 1987 1-1

Позір Тернопільщина! Святочний концерт в честь Т. Шевченка відбудеться в Тернополі 29. квітня ц. р. при ласкавій співучасти відомої пяністки п. Божейкової і скрипака проф. п. Москвича в год. 8. вечер. в салі Міщанського Братства. Білети продає Н. Торговля. — Виділ філії „Просвіти". 1988 1-1

На „Рідну Школу" зложила Українська Студентська Громада у Варшаві 25 зол. з нагоди вінчання члена Громади Вп. Миколи Жураківського з Вп. Наталкою Федівною (Коломия). За жертву щиро дякує Головна Управа. 1956 1-1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

КОНКУРС
ПОВІТОВОГО СОЮЗУ КООПЕРАТИВ в СТРИЮ

На посади:

I. **Люстратора-організатора** — Вимоги: фахова освіта, добрий бесідник, довша практика в ПСК.

II. **Практиканта організаційно — інструкторського відділу** — Вимоги: фахова освіта, знання книговодства.

Посада до обняття сейчас — платня після умови. — Зголошення з відписами свідоцтв до 30./IV. 1928 на адресу: ПСК Стрий. 1984 1-3 **Дирекція.**

Подяка.

Прибиті тяжким горем через смерть найдорожчого мужа та найліпшого батька бл. п. **Василя Демянчука** пароха Вільхівця, почуваємося до милого обовязку зложити найсердечнішу подяку всім, що в якийнебудь спосіб облекшили нам наше тяжке положення. В першу чергу дякуємо Впр. о. Деканові Капустинському з Мельниці за провід у похороні, відтак дякуємо Впр. о. Деканові Сваричевському, Чорному, Впр. о. Соболевському, рим.-кат. пароховї Мельниці, Всч. оо. Куриловичеві, Кордовському, Волошинові, Чорнодолі, Дрогомирецькому, Ісковичеві, Чолганові, Паланиці, Красієві, Гр. Капустинському і Жеґаловичеві за відправлення похорону. — Крім цего дякуємо сердечно товаришеві і другові покійного, о. Теодорові Чорному, що не жалував ні труду ні часу, лиш прибув з далеких сторін на похорон і виголосив промову над могилою покійного. Так само сердечно дякуємо Впр. о. Чорнодолі за його прощальну промову в церкві. А вжеж найбільша подяка належиться від нас оо. Ісковичеві та Г. Капустинському за заступство покійного в душпастирських обовязках у часі його довгої недуги. — Дякуємо Впв. П.П. Волошинам, Сеньчукам і О. Сваричевському за відвідини покійного в часі його недуги, а Впв. О. Ісковичеві та Впв. П.П. Ніжинським дяк. з Вільхівця, за поміч в уладженню похорону. Всім Впв. Парохіянам Вільхівця та Зеленої дякуємо за численну участь у відданню послідної прислуги покійникові. Нехай Всевишній винагородить Вам усім і Ваш труд і Ваше добре серце сторицею!

Жінка з дочками.

Вільховець 10. квітня 1928. 19·3

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.